

Já rád – Westgraet

23. – 27.9.2015

Povědomá mísnost s vysokým stropem, ze všech stran potlučená překližkou, vzduch je přesycený prachem z maglajzu... prostě babo léto je u konce ☹
Nebo né??? ...konec září kreslí na pár dní ty správný izobáry nad Swiss...tož rychle zabalit a vyrážíme...

JaBo a Aleš&Peky

Ve st večer plníme auto a ve čt ráno dospíváme venku na parkingu sedýlka Furka 2 427 m (po nekonečném nočním přesunu). Po snídani - s vidinou lezení na pevné žule a zahájení aklimatizace - pozvolna vyrážíme pod loni objevený 200 m vysoký samostatný skalní masiv Hanibal s lavičkou a autobusovou zastávkou na vrcholu.

Já s Jagyčem volíme **Elefantenrüssel 6b**, Aleš s Pekym vedlejší (námi z loňska doporučený) **Conquest of Paradise 6a+**. První seznámení je standardně trochu ostýchavé... docela odlezy... po

zajímavých rajbasech... klasa hodně přísná na uváděná čísla. Přesto postupně vše přehluší čistá radost z 200 m vertikálního pohybu s úžasnými výhledy a narůstajícím luftem pod cvičkami ☺. 5 dýlek uteče jak voda a už frčíme dolů po laně, pak pozvolna zpět k autu.

Slunce se nám začíná schovávat a tak i narunděný téměř do všech věcí klepeme u večere kosu a rychle rozbíjíme stany...než úplně zhasli, máme kde spát. Ráno je kláááda, ale krásně.

Masiv Hanibal je jen hodku chůze ze sedýlka, takže není čas otálet... vycházíme jako první s právem na výběr své lajny. Kluci volí náš včerejší

Elefantenrüssel 6b

a my se nastřelujeme do **Kassensturzu 6c**.

Slunce krásně ohřívá skálu... polehoučku ukrajujeme první metry... a už dochází další lezení chtivé dvojčky. Včera nás na vrcholu překvapili borci, co si vylezli o něco lehčí cestu, zato s uhlím, grilem, masem a pivkem na zádech... nahoře zatopili a udělali si párty...☺ Dnes to vypadá jen na lezení... i tak nám skála čas od času připraví nějakou libůstku a tak ve 2/3 cesty konečně

zjišťuju, kde je „zakopaný pes“. Klíčová délka kouše, škrábe, tahá za ruce, je dokopce, ojetá a trochu vlhká... prostě tak tak, že jsem se se nevysypal... totálně vyčerpanej dobírám Jagyče a přemítám, kdo mi vrátí magy. Věčně usměvavý Jagyč v klidu natáhne další délku... to mi vrátí ztacený elán a tak si závěrečné 6c vychutnávám. Kluci zatím statečně přebojovali svoji cestu a tak nezbývá než slanit, poplácat ten úžasný kus skály, svalit se k autu, pokochat se pohledem na Bernské a vyrazit do Wallisu.

Na konci vesničky Täsch levá devadesát a již kroutíme serpentýny nahoru do alpu Ottavan 2 210 m... 800 hm v klidu v autě ☺. Uklízíme lezky, maglajz,... balíme mačky, cepín, vaříč, baštu, pivko... a už stoupáme pohodovou cestou na Täschhütte. Domovem nám po 2 večery bude naprosto luxusní WR s eletřinou, topením a vařením. Společnost nám dělá bývalá češka s UK kámoškou a Belgickým kámošem. Jsou fajn,

pivko máme, takže pěkný večer ☺.

Vstávačka ve 4, odchod v 5. Je vyhvězdíno, přiměřeně mrzne a měsíc... ten darebák... se schovává... prý zatmění ???... však on nejlíp ví, co v noci prováděl... ještě, že čelovky jsou fit...

Vzlínáme nejprve cestičkou... pak sutí a jen co začne svítat je 7 hod. a my stojíme nad ledovcem Weingartgletscher u paty 950 m vysokého skalního pilíře tvořícího západní hřebínek severního vrcholku krasavce s přízviskem Alphubel. Cesta se jmenuje **Westgrat** a průvodčák ji popisuje jako:

„Těžká (D+) horolezecká cesta v dobré skále, III-IV+, převýšení 1500 m.“

Masiv podcházíme a prvním žlebem v severní straně pilíře valíme hore na jeho ostří.

V hromadě nestabilních šutrů hledáme tu „dobrou“ skálu... nakonec se smiřujeme s faktem, že každý chyt se viklá a po použití se musí vrátit na původní místo. Po hřebínku nejprve lezeme přímo nahoru (III, IV), pak různě traverzujeme – většinou vpravo... no... nic moc příjemného a docela i expozice. Vzpomínáme, jak

jsme včera celý večer různě komentovali popis stěžejní části cesty „...o dvě stě metrů výše vás čeká třicetimetrový delikátní úsek přes šikmý severní plotny (IV+, málo chytů)...“ a tak se už nemůžeme dočkat reality... IV+ není normálně problém... 30 m v 1 500 m cestě taky neznamena nic zásadního... přesto v pohorkách s báglem a holýma rukama na zmrzlé skále... žádná hitparáda. Slunce už pomalu olizuje hřebínek, ale na plotnu stále nesvítí. Je mi kosa, ale skála má 3 nýty, takže to půjde... cvakám třetí a

totálně promrzlé ruce odmítají poslouchat... ufffff... nýt drží ☺.

Musím si nasadit rukavice... naštěstí dál už se stěna pokládá... trochu se zahřívám... zakládám

štanď a chci jistit...
promrzlé prsty se
náhle hlásí ke slovu...
do p... do p... do p...
to to bolíííí... ☹
samovolně mě
vyhrknou slzy a nutí
mě přemýšlet, jestli
letos opravnu zas
vyrazím lízt ledy.
Konec stěžování,
jistím a slunce se
dostává až ke mně.
Supr, zas je mi fajn.
Lezeme dál.
Občasné lehce
rajbasové plotny
střídají volné

kameny, pak spárka, sem tam sníh. Po jedný odpoledne si podáváme ruce na úpatí

vrcholového sněhové pole jižně od
severního vrcholu (4 116 m). Balíme
lezecký cajky, baštíme a kocháme se
neskutečnými výhledy. Po příjemným
zevlení popojdeme na hlavní vrchol,
alias **Alphubel 4 206 m**.

Začíná foukat a tak scházíme normálkou

na
Alphubel
gletscher a
pak dolů a
dolů a... fuj
to se to

táhne... až na WR. Po 5 odpolední, takže po 12 hodinách na

nohách, se konečně vyvalujeme na
verandě Täschhütte. Mimo bláznivé
Švýcarky co stále přichází a odchází,
jsme sami. Plníme prázdný břicha a
dopijíme pivko... to se to bude spát.
Ráno nás budí čerstvý poprašek.
Zatlačíme slzu, zabalíme a necháme
WR i hory místní úžasné přírodě.
Bylo senzačně – díky parťáci.
Bosák ☺

Jirka Lukeš – Ja, Jan Pekárek – Pěky, Jirka Pražák – Bo, fotil: Aleš Farský